

poslední věta a § 1403 obč. zák.). Kupitelé B-ovi však, jsouce zastoupeni Dr. W-em, přijali poukaz Karla G-a, jak bylo prvním soudem zjištěno, již 15. dubna 1927, drahně před zabavením pohledávky, a nebyla proto v čase zabavení již odvolatelnou a byla již součástí jmění žalobcova, a ne G-ova, tak že žalobci v ten čas příslušelo již právo, které činilo výkon exekuce nepřipustným (§ 37 ex. ř.). Právem proto vytýká dovolatel napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4). Nicméně nebylo lze ihned konečně spor rozhodnouti, poněvadž se odvolací soud následkem mylného právního posouzení věci nezabýval odvolacími důvody, týkajícími se dalších námitek žalovaných.

Čís. 11001.

Zamítl-li soud první stolice žalobní nárok, nepřevyšující 2.000 Kč, pro tentokráte, odvolací soud nevyhověl odvolání žalobce, k odvolání žalovaného pak zamítl žalobu vůbec, jest dovolání žalobce přípustné jen, pokud se domáhá obnovy rozsudku prvního soudu, nikoliv však pokud navrhuje, by napadený rozsudek soudu druhé stolice byl změněn pokud se týče zrušen a by bylo uznáno podle žaloby.

(Rozh. ze dne 18. září 1931, Rv I 1202/30.)

Žalobu o zaplacení 310 Kč procesní soud první stolice pro tentokráte zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobců, vyhověl však odvolání žalované a změnil napadený rozsudek v ten způsob, že zamítl žalobu vůbec. V dovolání navrhli žalobci, by napadený rozsudek byl zrušen pokud se týče změněn a by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna zaplatiti žalobcům, oč bylo zažalováno.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

První soud zamítl žalobní nárok nepřevyšující 2.000 Kč pro tentokráte. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobců, ale vyhověl odvolání žalované a změnil rozsudek prvního soudu v ten způsob, že se žaloba zamítá vůbec. Byla tudíž žaloba zamítnuta oběma nižšími soudy, a jsou jejich rozsudky různé jen potud, pokud soud první stolice žalobu zamítl dočasně, kdežto soud druhé stolice ji zamítl pro vždy. Bylo by proto podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. dovolání žalobců přípustné jen, pokud by napadalo rozsudek soudu druhé stolice v této změňující části a domáhalo se obnovy rozsudku soudu první stolice. Než dovolání to nečiní, žádajíc, by napadený rozsudek byl zrušen, pokud se týče změněn a by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna, zaplatiti žalobcům, oč bylo zažalováno, čemuž, jak doličeno, oba nižší soudy nevyhověly. Dovolání směřující takto proti potvrzující části napadeného rozsudku, jest podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. nepřipustné, jak správně vytýkáno v dovolací odpovědi. Dovolání neprávem odkazuje na zdejší rozhodnutí uve-

řejněné ve sb. n. s. pod čís. 797, kde v opačném případě bylo připuštěno dovolání žalovaného, prezírajíc, že se v onom případě dovoláním domáhal žalovaný obnovy rozsudku soudu první stolice, což v tomto případě žalobci právě neučinili. Nepřípustné dovolání bylo odmítnouti, což podle § 507 první odstavce c. ř. s. měl učiniti již procesní soud první stolice.

Čís. 11002.

Uznání přerušuje promlčení, ale nebrání, by promlčení nezačalo znovu běžeti.

Promlčecí lhůta u služebních zaopatřovacích požitků činí tři léta.

Promlčení služebních zaopatřovacích požitků (podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.) nepřerušuje se jich uplatňováním u Státního pozemkového úřadu, nýbrž jen domáháním se jich u soudu.

(Rozh. ze dne 18. září 1931, Rv I 1711/30.)

Žalobou, zadanou na soud dne 23. března 1929, domáhala se vdova po zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém na majiteli velkostatku (na jeho pozůstalosti) zaplacení zaopatřovacích požitků za dobu od 1. ledna 1920. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně má nárok na zaopatřovací požitky po svém muži, bývalém důchodním velkostatku, žalovaný však namítá, že opětuující se dávky starší tři let před podáním žaloby, tedy od 1. ledna 1920 do 23. března 1926, jsou promlčeny. Soud první stolice promlčení neuznal, poněvadž zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. k promlčení nepřihlíží, naopak přikazuje, že účastníci tohoto zákona mají zpětný nárok od 1. ledna 1920. S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Právě proto, že zákon číslo 130/1921 nemá bližší ustanovení o promlčení, přicházejí v úvahu předpisy občanského zákona, které v § 1480 stanoví, že se zadržené opětuující se nároky promlčují ve třech letech. Byl by proto nárok žalobkyně za dobu od 23. března 1926 zpět počítajíc promlčen, kdyby tu nebylo skutkových okolností, které promlčení vylučují. V dopise ze dne 2. března 1925 sděluje ředitelství velkostatku z příkazu svého pána žalobkyni, že ve věci její pense zařídilo vše, by jí dosavadní podporu zajistilo, ale aby jí také příslušná pense z náhradního fondu Státního pozemkového úřadu ve smyslu platných předpisů byla upravena, a dodává, že se jen úmrtím čefa a přílišnou agendou ve Státním pozemkovém úřadě úprava pense zdržela, že to bude ještě nějaký čas trvati, vyslovuje však své pevné přesvědčení, že se jí správné pense se zpětnou platností a plně dostati musí. Tím ujišťoval ji o jejím nároku a zároveň tím uznal nejen nárok žalobkyně na pensi, nýbrž i nárok na veškeré dosud nevyplacené částky, k jichž zaplacení je jen velkostatek povinen se zpětnou platností zákonem, tedy od 1. ledna 1920. Žalobkyně se svého nároku nevzdala a se ho stále domáhala.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu o zaplacení zaopatřovacích požitků za dobu od 1. ledna 1920 do 23. března 1926.